

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 września 2013r.,
wniosku Sądu Rejonowego w J. z dnia 18 lipca 2013 r.,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
w sprawie rozpoznania zażalenia W. S. na postanowienie Prokuratora Prokuratury
Rejonowej w J. o umorzeniu śledztwa ,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w J. w sprawie o sygn. akt [...], na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., postanowieniem z dnia 27 czerwca 2013 r. umorzyła śledztwo o czyny z art. 160 § 1 k.k., art. 231 § 1 i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, iż czynów tych nie popełniono (k.129). Na powyższe postanowienie zażalenie złożył W. S.. Do Sądu Rejonowego w J. wpłynął wniosek prokuratora z dnia 15 lipca 2013 r., w którym wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Sąd Rejonowy w J. postanowieniem z dnia 18 lipca 2013 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie przedmiotowej sprawy w celu rozpoznania zażalenia z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.) innemu równorzędnemu sądowi. W argumentacji wniosku Sąd podniósł, iż

niewątpliwe są powiązania sądu powołanego do rozpoznania sprawy – Sądu Rejonowego w J. z pozostałymi sędziami II Wydziału Karnego tamtejszego Sądu. Sędziowie tego Wydziału uczestniczą w corocznych szkoleniach, co w opinii społecznej może wywołać przekonanie o niemożności bezstronnego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w J. nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać przede wszystkim należy, że przedmiotem postępowania odwoławczego w przedmiotowej sprawie jest rozpoznanie zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa w odniesieniu do kilku czynów, pośród których jeden dotyczył rzekomego przekroczenia uprawnień przez sędziów II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w J. w sprawie o sygn. akt II [...].

Już w tym miejscu powstaje pytanie z jakich powodów nie korzysta się w pierwszej kolejności z instytucji wyłączenia określonej w art. 40 – 43 k.p.k. i sięga od razu po rozwiązanie ostateczne dotyczące wyjątkowych sytuacji procesowych (art. 37 k.p.k.).

Przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, przez co odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, iż pozostawieniu sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (por. *postanowienie SN z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, OSNKW 2006, z. 9, poz. 85*). Wprawdzie przepis ten może być wykorzystany przez Sąd Najwyższy do odsunięcia możliwych, nawet nieuprawnionych, zastrzeżeń co do obiektywnego, bezstronnego rozpoznania sprawy, ale ocena celowości przekazania sprawy powinna uwzględniać realia i specyfikę każdej sprawy, a więc przede wszystkim istnienie związku (podmiotowego oraz przedmiotowego, tj. odnoszonego do czynów co do których postępowanie ma się toczyć) pomiędzy prowadzonym postępowaniem karnym a właściwym sądem oraz, co ma kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie, zakres orzekania tego sądu w konkretnej sprawie (zob. *postanowienie SN z dnia 8 maja 2013 r., sygn.. akt V KO 29/13, Lex 1214498*).

Podnoszony fakt, że w ramach wykonywanych czynności zawodowych niejednokrotnie dochodzi do kontaktów służbowych, zawodowych pomiędzy sędziami Sądu Rejonowego w J. nie oznacza, iż można w sposób racjonalny twierdzić, że mogą istnieć podejrzenia co do nieobiektywnego rozpoznania sprawy. W sytuacji zacieśnienia kontaktów służbowych i wytworzenia relacji, które przekroczyły te ramy i stały się kontaktami innego rodzaju (np. przyjaźni, koleżeństwa) istnieją stosowne regulacje procesowe mogące usunąć wątpliwości co do bezstronnego rozpoznania sprawy, których z całą pewnością nie zastosowano w przedmiotowej sprawie.

W tym stanie rzeczy zupełnie pozbawiona podstaw, o których mowa w art. 37 k.p.k., jest inicjatywa wyrażona przez Sąd Rejonowy w postanowieniu z dnia 18 lipca 2013 r.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.